

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

I

R J E Š E N J E

Općinski građanski sud u Zagrebu, po sutkinji toga suda Jesenki Jurić Šojat kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužitelja MIJE BUBNJIĆA, OIB: 16490052353, Badljevina 34552, Ulica Antuna Mihanovića 1, zastupan po punomoćniku Frani Bazini, odvjetniku u Zagrebu, protiv tuženika ZAGREBAČKA BANKA d.d., OIB: 92963223473 iz Zagreba, Trg bana Josipa Jelačića 10, zastupana po punomoćniku Kruni Kneževiću, odvjetniku u Odvjetničkom društvu Metelko, Knežević & Partneri, radi ništetnosti, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene dana 31. kolovoza 2026., u nazočnosti punomoćnika tužitelja, a u odsutnosti uredno pozvanog tuženika, istoga dana,

p r e s u d i o j e

I Odredba članka 2. Ugovora o kreditu broj 7102870376 od 20. rujna 2005. godine zaključenog između tužitelja MIJE BUBNJIĆA, Badljevina, Antuna Mihanovića 1, OIB: 16490052353 kao korisnika kredita i tuženika ZAGREBAČKA BANKA d.d., Zagreb, Trg bana Josipa Jelačića 10, OIB: 92963223473 kao kreditora koja glasi „Korisnik kredita obvezuje se platiti sve naknade i troškove sukladno Odluci o Tarifi naknada za usluge u poslovima koje obavlja Kreditor“, utvrđuje se ništetnom i ista ne proizvodi pravne učinke.

II Nalaže se tuženiku ZAGREBAČKA BANKA d.d., OIB: 92963223473, Zagreb, Trg bana Josipa Jelačića 10, isplatiti tužitelju MIJI BUBNJIĆU, OIB: 16490052353, Badljevina, Antuna Mihanovića 1, u roku od 15 dana, iznos od 273,22 EUR zajedno sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od 30.9.2005. do isplate po stopi koja se do 31.12.2007. obračunava u visini određenoj čl. 1. Uredbe o visini stope zakonske zatezne kamate, a od 01.01.2008. do 31.07.2015. godine u visini stope određene člankom 29. Zakona o obveznim odnosima i to prema eskontnoj stopi HNB-a koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu, uvećanoj za pet postotnih poena, a od 01.08.2015. godine pa do 31.12.2022. godine po prosječnoj kamatnoj stopi na stanja kredita odobrenih za razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunatoj za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu uvećanoj za tri postotna poena, a od 01.01.2023. do

29.12.2023. godine po stopi u visini koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 30.12.2023. godine do isplate po stopi iz čl. 29. st. 2. ZOO (Narodne novine br. 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22, 155/23) i prema Zakonu o izmjenama i dopunama Zakona o obveznim odnosima NN 155/23, koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana.

III Nalaže se tuženiku ZAGREBAČKA BANKA d.d., OIB: 92963223473, Zagreb, Trg bana Josipa Jelačića 10, naknaditi tužitelju Miji Bubnjiću, OIB: 16490052353, Badljovina, Antuna Mihanovića 1, parnični trošak u iznosu od 1.413,09 € s zakonskim zateznim kamatama tekućim od 31.08.2026. pa do isplate po stopi određenoj za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, koja referentna stopa je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, sve to u roku od 15 dana.

i r i j e š i o j e

Temeljem čl. 40. st. 4. Zakona o parničnom postupku ("Narodne Novine" broj: 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11 (pročišćeni tekst) 25/13, 89/14, 70/19, i 80/22, 114/22, 155/23 i 146/25 dalje u tekstu ZPP) vrijednost predmeta spora u ovoj pravnoj stvari određuje se s iznosom od 1.579,40 €.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi navodi da je dana 20.09.2005.g. sklopio sa tuženikom Ugovor o kreditu broj: 7102870376, kojim je tuženik tužitelju odobrio kredit u kunskoj protuvrijednosti iznosa od 43.000,00 CHF obračunatom prema srednjem tečaju Hrvatske narodne banke važećem na dan isplate kredita. Kredit je dan na rok otplate od 30 godina. U članku 2. predmetnog Ugovora o kreditu ugovorena je za tužitelja obveza plaćanja svih naknada i troškova sukladno Odluci o tarifi naknada za usluge u poslovima koje obavlja Kreditor. Navedena odredba predmetnog Ugovora o kreditu kojom je ugovorena obveza plaćanja ulazne naknade je ništetna, što ima za posljedicu primjenu predmetnog Ugovora o kreditu oslobođenog učinaka navedene odredbe.

2. Tuženik je tužitelju dana 29.09.2005. naplatio naknadu za obradu kreditnog zahtjeva u iznosu od 2.058,54 kn, što preračunato u eure daje svotu od 273,22 € (tzv. ulazna naknada). Naplata predmetne naknade je vidljiva iz potvrde o naplati iste izdane od strane tuženika (list 17 spisa).

3. Tužitelj ističe da je predmetna odredba čl. 2. st. 4. Ugovora o kreditu nepoštena jer je riječ o odredbi o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo i koja protivno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja kao potrošača (čl. 81. Zakona o zaštiti potrošača, NN 96/2003), što ima za posljedicu ništetnost predmetne odredbe (čl. 87. ZZP/03).

4. Tužitelj najprije ističe kako mu je prilikom sklapanja kreditnog odnosa tuženik ponudio tipski, unaprijed formulirani obrazac Ugovora o kreditu, kako je i uobičajeno u bankarskoj praksi potrošačkog kreditiranja, te je stoga nedvojbeno da se temeljem čl. 81. st. 2. ZZP/03 predmetna odredba čl. 3. Ugovora ima smatrati onom odredbom o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, slijedom čega je ispunjen preduvjet da se ispituje poštenost predmetne odredbe.

5. Nadalje, u odnosu na poštenost predmetne odredbe tužitelj ističe da ista protivno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja, obzirom je ugovorena bez ikakvog pokrića u stvarnim izdacima i troškovima koje tuženik navodno ima prilikom isplate kredita.

6. Naime, tužitelj ističe da mu tuženik prilikom sklapanja Ugovora, a i naknadno tijekom otplate kredita, uopće nije jasno i nedvosmisleno predočio strukturu navodnih troškova po pojedinim stavkama, kao i visinu troškova po pojedinim stavkama, a koji troškovi tuženiku navodno nastaju prilikom isplate kredita, pa da bi takvi troškovi opravdavali naplaćivanje naknade od Korisnika kredita.

7. Tužitelj navedeno nije predočio tuženiku očito iz razloga što posebnih i izvanrednih troškova prilikom isplate kredita tuženik niti nema, već je samo paušalno odredio da je Korisnik kredita dužan platiti naknadu u skladu s Odlukom o Tarifi naknada za usluge Kreditora.

8. Tužitelj ističe da uslijed takvog postupanja tuženika uopće nije imao mogućnost da na temelju određenih parametara i konkretnih podataka predoči otegotnost i opravdanost obveze koju mu je tuženik nametnuo nepoštenom odredbom čl. 2. st. 4. Ugovora, niti je stoga bio u mogućnosti da donese cjelovitu i informiranu odluku o svim aspektima kreditnog odnosa s tuženikom.

9. Stoga je jasno da je tuženik prilikom sklapanja Ugovora o kreditu iskoristio svoju poziciju nesumnjivo jače ugovorne strane u kreditnom odnosu, te potrebu tužitelja za angažiranjem sredstava putem kreditnog odnosa radi zadovoljavanja osnovnih životnih potreba, konkretno radi kupnje kuće, te je u takvim okolnostima tužitelju putem tipskog ugovora nametnuo nepoštenu odredbu o plaćanju ulazne naknade prilikom isplate kredita, koja naknada nema pokriće u poslovnim izdacima tuženika, pa u konačnici protivno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja kao potrošača.

10. Isto tako, tužitelj ističe da je predmetna odredba ništetna i s aspekta čl. 270. Zakona o obveznim odnosima, obzirom je, kako je prethodno opisano, za tužitelja

kao ugovornu stranu koja se obvezala na plaćanja sporne naknade, ista obveza bila potpuno neodređena i neodrediva.

11. Predmetnom odredbom tuženik je obvezao tužitelja na plaćanje naknade za obradu kredita, bez da mu je prethodno, a niti naknadno jasno i nedvosmisleno predočio strukturu navedenih troškova, od čega se isti sastoji i zašto tuženik tereti tužitelja za navedeni iznos što navedenu obvezu tužitelja kao potrošača čini u potpunosti neodređenom i neodredivom, posljedično i nepoštenom i ništetnom, sukladno odredbi čl. 270. Zakona o obveznim odnosima.

12. O tome da se u slučaju ugovornih odredbi kojima je određena obveza Korisnika kredita na plaćanje naknade prilikom isplate kredita, radi o nepoštenim i stoga ništetnim ugovornim odredbama, izjasnila se i potvrdila recentna sudska praksa Vrhovnog suda RH i to u odluci broj: Rev-266/2024 od 09.10.2024.g. u Rev-673/2023-3 od 13. veljače 2024., Rev-1051/2023-2 od 3. travnja 2024. i Rev-715/2024 od 22. svibnja 2024., u odluci broj: Rev-673/2023 od 13.02.2024.g. Vrhovni sud RH u odluci broj: Rev-1035/2024 od 06.11.2024.g.

13. Člankom 323. st. 1. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne Novine" broj: 35/05, 41/08, 125/11, 78/15 i 29/18; dalje u tekstu ZOO) propisano je da u slučaju ništetnosti Ugovora / ugovorne odredbe svaka ugovorna strana dužna vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju takva ugovora /ugovorne odredbe. Nadalje odredbom čl. 1111. st. 1. ZOO-a je propisano da kada dio imovine neke osobe na bilo koji način prijeđe u imovinu druge osobe, a taj prijelaz nema osnove u nekom pravnom poslu, odluci suda, odnosno druge nadležne vlasti ili zakonu, stjecatelj je dužan vratiti ga, odnosno ako to nije moguće naknaditi vrijednost postignute koristi. Nadalje odredbom čl. 1115. ZOO-a je propisano da je nepošteni stjecatelj dužan platiti i zakonske zatezne kamate na svaki preplaćeni iznos.

14. Prilikom isplate kredita tuženik je tužitelju neosnovano naplatio naknadu za obradu kreditnog zahtjeva u iznosu od 273,22 € i to dana 29.09.2005. do isplate.

15. Stoga tužitelj predlaže da sud u cijelosti usvoji njegov tužbeni zahtjev uz naknadu troškova postupka, a na iznos od 273,22 € potražuje zakonske zatezne kamate tekuće od 30.09.2005. pa do isplate.

16. U odgovoru na tužbu tuženik ističe prigovor zastare jer je naknada za obradu kreditnog zahtjeva u iznosu od 273,22 € naplaćena 29.09.2005., a tužba je podnesena 2024. godine. Tužba u kolektivnom sporu pred Trgovačkim sudom u Zagrebu pod brojem P-1401/12 nije prekinula tijekom zastarnog roka za tužiteljev zahtjev za isplatu po osnovi naplaćene naknade za obradu kreditnog zahtjeva.

17. Tuženik ističe kako je vrijednost predmeta spora od strane tužitelja naznačena suviše visoko obzirom da je postavio kondemnatorni zahtjev za isplatu iznosa od 273,22 €. Tuženik predlaže da sud temeljem odredbe čl. 40. st. Zakona o parničnom postupku ("Narodne Novine" broj: 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07,

84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11 (pročišćeni tekst) 25/13, 89/14, 70/19, i 80/22, 114/22, 155/23 i 146/25 dalje u tekstu ZPP) rješenjem odredi VPS prema utuženom iznosu u svoti od 273,22 €. Nadalje, tuženik osporava tužitelju status potrošača, te osnovanost tužbenog zahtjeva.

18. U odnosu na sam meritum spora tuženik navodi da je citirana odredba o ulaznoj naknadi jasna, razumljiva i lako uočljiva, te da je izražena u točno naznačenom iznosu pa je stoga bespredmetno utvrđivati eventualnu nepoštenost, odnosno ništetnost navedene odredbe. Tuženik navodi da nije dopušteno ocjenjivati je li predmetna ugovorna odredba nepoštena, odnosno ništetna, a sve sukladno odredbi čl. 84. Zakona o zaštiti potrošača prema kojoj odredbi nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene odredbe o predmetu Ugovora i cijeni ako su te odredbe jasne, lako razumljive i uočljive. Tuženik navodi da je na jednak način određeno i Direktivom Vijeća Europske unije broj: 93/13 čiji tekst je inkorporiran Zakonom o zaštiti potrošača u Hrvatsko nacionalno zakonodavstvo.

19. Tuženik tvrdi da je tužitelju pružio dovoljno informacija prilikom sklapanja Ugovora o kreditu, te ga je u cijelosti informirao o njegovoj obvezi na plaćanje naknade za obradu kredita, a ta naknada mu je bila i jasno predložena od strane djelatnice banke.

20. Tuženik navodi da kao banka ima troškove prilikom obrade kredita koji se odnose na operativne troškove (trošak rada djelatnika banke i s njima povezani troškovi, administrativni troškovi i amortizacija, nekamatne troškove za bankovne usluge, te troškovi poreza i drugih administrativnim davanja).

21. Ističe da ugovorna odredba iz čl. 2. st. 4. Ugovora o kreditu kojom je ugovorena naknada za obradu Zahtjeva i odobravanje kredita ne uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama među strankama, te ističe prigovor zastare tužiteljeve tražbine, te se poziva na odredbu čl. 214. ZOO/91 odnosno odredbu čl. 1115. ZOO-a kojom je propisano da kada se vraća ono što je stečeno bez osnove, vraća se zajedno s zateznim kamatama i to ako je stjecatelj nepošten od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva. Nadalje tuženik navodi da je naknada tužitelju naplaćena 2005. pa kako je tužba podnesena 2024. nastupila je zastara.

22. Tuženik ističe kako tužitelj nije dokazao da je potrošač niti da se kredit koristio isključivo za potrošačke svrhe. Istovremeno Zakon ne predviđa da bi se takva svrha trebala presumirati.

23. Tuženik navodi da se činjenice je li tužitelj Potrošač treba ocijeniti u odnosu na sve okolnosti svakog konkretnog pravnog odnosa. Tuženik predlaže da sud tužbeni zahtjev tužitelja odbije u cijelosti uz naknadu troškova postupka.

24. U dokaznom postupku sud je pročitao Ugovor o namjenskom kreditu od 20.09.2005. (list 4-10), izvadak iz zemljišne knjige (list 11-14), solemnizaciju po javnom bilježniku pod brojem OU-305/05 (list 15-16), potvrdu o naplaćenju naknadi za obradu zahtjeva (list 17-18), te je saslušan tužitelj kao stranka.

25. Cijeneći rezultate dokaznog postupka prema odredbi čl. 8. ZPP-a sud je utvrdio da je tužbeni zahtjev tužitelja u cijelosti osnovan.

26. Među strankama je neprijeporno da je sklopljen Ugovor o kreditu između stranaka pod brojem 7102870376 od dana 20.09.2005. na iznos od 43.000,00 CHF, te je u čl. 2. st. 4. ugovorena naknada za obradu kreditnog zahtjeva prema Odluci o Tarifi naknada Zagrebačka banke d.d. tzv. ulazna naknada. Neprijeporno je da je tuženik tužitelju tu naknadu naplatio, a što je razvidno iz potvrde banke list 17 spisa.

27. Prijeporno je, je li tuženik postupao sukladno načelu savjesnosti i poštenja ugovarajući predmetnu ulaznu naknadu, te je prijeporno je li tuženik tužitelju obrazložio kako i na koji način će biti ugovorena visina ulazne naknade. Prijeporno je, ima li tužitelj status potrošača, te je li nastupila zastara tražbine tužitelja.

28. U odnosu na prigovor zastare potraživanja valja navesti da prema pravnom shvaćanju građanskog odjela VSRH, s prve sjednice održane dana 30.01.2020. zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora počinje teći od dana pravomoćnosti odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora. To pravno shvaćanje je zauzeto pod brojem Su-IV-47/2020-2 od 30.01.2020.

29. Nije osnovan istaknuti prigovor po tuženiku da se u konkretnom slučaju ne radi o potrošačkom kreditu, a iz razloga što je iz Ugovora o kreditu u čl. 6. jasno razvidno da je namjena kredita kupnja kuće, te je time tužitelj dokazao svoj status potrošača jer kupnja kuće za stanovanje nije poslovanje, niti poduzetništvo.

30. Suprotno tvrdnjama tuženika da je teret dokaza na tužitelju da dokaže da je potrošač valja navesti da je teret dokaza upravo na tuženiku dokazati da tužitelj nije bio u konkretnom ugovornom odnosu Ugovora o kreditu potrošač već da je bio trgovac. O ovome je zauzeo i stav VSRH u odluci Rev-18/2018-2 od 26. svibnja 2020.g. u kojoj je navedeno:

"Ako bi se radilo o nekim posebnim okolnostima koje bi isključivale vezanost za pravomoćnu odluku u kolektivnom sporu (npr. da tužitelj nije potrošač nego trgovac), onda je teret dokaza takve činjenice na banci kao kreditoru."

31. Radi utvrđivanja ove prijeporne činjenice, a to je jesu li stranke prilikom sklapanja Ugovora o kreditu pregovarale o ulaznoj naknadi saslušan je tužitelj kao stranka.

32. Tužitelj Mijo Bubnjić iskazao je da je dizao kredit u Zagrebačkoj banci d.d. S obzirom da je taj kredit podignut prije 20 godina, baš se ne sjeća detalja, a zna da mu je nešto spomenuto da bi trebao platiti naknadu za kredit, međutim koji je to iznos naknade, koliko će ona iznositi, to mu nije rečeno, niti objašnjeno, a puno kasnije kada je išao gledati sadržaj Ugovora o kreditu, vidio je da je u čl. 2. ugovoreno da se

obvezuje platiti sve naknade, a on zaista ne zna koje naknade je banka namjeravala naplatiti u trenutku sklapanja Ugovora. Ta naknada mu je skinuta prilikom isplate kredita. Sredstva kredita su utrošena za kupnju obiteljske kuće u kojoj i danas stanuje.

33. Sud je u cijelosti prihvatio iskaz tužitelja saslušanog kao stranku jer je njegov iskaz logičan i uvjerljiv. Tužitelj je jasno naveo da mu je banka u Ugovoru o kreditu ugradila odredbu o plaćanju tzv. ulazne naknade u odredbi čl. 2. Ugovora o kreditu i o toj odredbi kao u ostalom niti o cijelom Ugovoru nije bilo mogućnosti pregovaranja.

34. Tim iskazom sud je sa sigurnošću utvrdio da tužitelju nije bilo objašnjeno kakva je to naknada, niti mu je bilo objašnjeno po kojem tečaju će se obračunavati sporna naknada, a osim toga je tužitelju odobren jedan iznos kredita, a stvarno mu je isplaćen manji iznos kredita koji je ukupno bio u visini od 273,22 €.

35. Pri tome, niti u informativnom letku, niti na bilo koji način nije bilo navedeno ili objašnjeno što se plaća u naknadi na odobreni iznos kredita, da li ta naknada odgovara stvarno pruženim uslugama i nastalim troškovima.

36. Činjenica jest da su banke morale vrlo jasno i transparentno navesti što čini trošak obrade kredita, a ne to samo naplatiti jer su na taj način i korisnike kredita dovodile u neravnotežan položaj, naplaćujući veće troškove od korisnika koji podigne veći kredit.

37. Nisu sporne tvrdnje tuženika da je odredba čl. 2. st. 4. Ugovora o kreditu za obradu Zahtjeva i odobravanje kredita na prvi pogled lako uočljiva odredba Ugovora o kreditu, ali ono što tužitelju tuženik nije objasnio i ono što tužitelj nije razumio, a što skriva pozadina takve odredbe je specijalan rizik iz kojeg uopće nije razvidno koliko će u stvarnosti ta naknada iznositi u trenutku kada kredit bude naplaćen. Tužitelju nije objašnjeno po kojem tečaju će se obračunati sporna naknada, da li će ga banka naplatiti po kupovnom, srednjem ili prodajnom tečaju, a dodatno nije niti precizirano da li će biti relevantan tečaj na dan sklapanja Ugovora, na dan isplate kredita ili na neki treći dan.

38. Posljedica takve odredbe je da je tuženik tužitelju odobrio jedan iznos kredita, a faktički mu isplatio drugi iznos kredita umanjen za navodne troškove obrade kredita, a koji je osobni bankar tužitelja obavio kao svoj redovni posao za kojeg prima redovnu plaću, a niti je na bilo koji način objašnjeno što je to što bi trebalo ući u posebne troškove naknade kredita.

39. Naime, obrada kredita spada u cijenu koju tužitelj plaća na ime korištenja kredita. Ta cijena je izražena u obliku kamatne stope, poglavito efektivne kamatne stope (EKS). Ovakvim načinom tuženik dvostruko naplaćuje svoje usluge, jednom kroz trošak obrade kredita, a drugi puta putem naplate kamate na odobreni iznos kredita. Uostalom, tuženi je financijska institucija koja se bavi kreditiranjem, u tu svrhu ima zaposlenike koji za svoj rad, između ostalog i obradu kreditnog zahtjeva, primaju plaću. Dakle, ne radi se ni o kakvim izvanrednim troškovima radi kojih bi

tuženi morao angažirati vanjske suradnike i imati izvanredne troškove, već o redovnom poslovanju koji izvršavaju njegovi zaposlenici.

40. Prebaciti trošak obrade kredita na tužitelja, a koju obradu rade zaposlenici tuženika u okviru svojih radnih zadataka znači da tužitelj ne plaća samo cijenu kredita u vidu kamatne stope već i participira u troškovima zaposlenika tuženika koji obrađuju Zahtjev.

41. U vrijeme zaključenja predmetnog Ugovora na snazi je bio Zakon o zaštiti potrošača ZZP/03, koji se primjenjuje na konkretni odnos kao *lex specialis*. Odredbom čl. 81. st. 1. ZZP/03 propisano je da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima o obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, dok je u st. 2. propisano da se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca, te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranog standardnog Ugovora trgovca. Nadalje, u st. 3. istog čl. propisano je da se činjenica o pojedinim aspektima neke ugovorne odredbe odnosno o pojedinoj ugovornoj odredbi pojedinačno pregovaralo ne utječe na mogućnost da se ostale odredbe tog Ugovora ocjene nepoštenima, ako cjelokupna ocjena Ugovora ukazuje na to da se radi o unaprijed formuliranom standardu trgovca, dok je u st. 4. propisano da ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom Ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati.

42. Sukladno odredbi čl. 84. ZZP/03 je propisano da nije dopušteno ocjenjivati jesu li ugovorne odredbe o predmetu Ugovora i primjerenosti cijene poštene, ako su te odredbe jasne, lako razumljive i uočljive. Uvidom u Ugovor o kreditu utvrđeno je da se u konkretnom slučaju radi o tipičnom standardiziranom (tipskom) ugovoru, unaprijed sročenom i priređenom od strane banke koji ugovor sadrži odredbu u čl. 2. da je tužitelj za obradu zahtjeva i odobravanje kredita dužan prije korištenja kredita platiti sve naknade i troškove u skladu s Odlukom o Tarifi naknada za usluge Kreditora. U ugovoru međutim nije navedeno od čega se sastoji navedena naknada, na što se ista naknada odnosi, niti su definirani egzaktni parametri o načinu određivanja i izračunu visine te naknade. S obzirom na navedeno, jasno je da se o odredbama akata kredita koje reguliraju materiju kreditiranja, a koji su sadržani u samom Ugovoru po prirodi stvari niti ne može pojedinačno pregovarati, pa je logično da se nije moglo pojedinačno pregovarati o naknadi koja je propisana u čl. 2. st. 4. Ugovora.

43. Tuženik niti ne poriče činjenicu da s tužiteljem o spornoj odredbi Ugovora nije pojedinačno pregovarao već navodi da su tužitelju sve informacije o pravima i obvezama iz Ugovora o kreditu bile dostupne i prije sklapanja Ugovora, te je u trenutku sklapanja Ugovora bio u obvezi upotrijebiti dužnu pažnju.

44. Temeljem utvrđenih činjenica proizlazi da je odredba Ugovora o kreditu čl. 2. st. 4. kojim je određena ulazna naknada za obradu zahtjeva bila teško razumljiva jer nije bio upoznat sa parametrima koje utječu na visinu te naknade, a tuženik je kao

jača strana u Ugovoru jednostrano donio odluku o plaćanju ulazne naknade, a da o tome sa tužiteljem nije pregovarao, pa se ista primjenom odredbe čl. 81. st. 1. ZZP/03 smatra nepoštenom. Sukladno odredbi čl. 87. st.1. ZZP/03 nepoštena ugovorna odredba je ništetna.

45. Nadalje odredbom čl. 295. ZOO-a je propisano je da su Opći uvjeti Ugovora, ugovorne odredbe sastavljene za veći broj Ugovora koje je jedna ugovorna strana (sastavljač) prije ili u trenutku sklapanja Ugovora predlaže drugoj ugovornoj strani, bilo da su sadržani u formularnom (tipskom Ugovoru), bilo da se na njih Ugovor poziva, a obvezuju ugovorne strane kao i posebne pogodbe utvrđene među ugovarateljima u istom Ugovoru. Odredbom čl. 269. st. 1. propisano je da je objekt ugovorne obveze činidba koja se može sastojati u davanju, činjenju, propuštanju ili trpljenju, a st. 2. istog čl. propisano je da činidba mora biti moguća, dopuštena i određena, odnosno određiva, dok je u čl. 270. ZOO-a propisano da, kad je činidba nemoguća, nedopuštena, neodređena ili neodrediva, ugovor je ništetan.

46. U svijetlu navedenih odredbi proizlazi da je predmetna ugovorna odredba neodrediva jer Ugovor ne sadrži jasno definirane parametre o načinu određivanja i izračuna visine te naknade pa je ugovorna odredba ništetna u smislu odredbe čl. 270. st. 1. ZOO-a.

47. Prihvaćanjem takve ugovorne odredbe o kojoj stranke nisu unaprijed pregovarale, već je obveza rezultat prihvaćanja standardiziranog Ugovora, unaprijed sročnog i priređenog od strane banke, tužena je kao jača strana ugovornog odnosa postupila nepošteno, suprotno načelu savjesnosti i poštenja iz čl. 4. i 5. ZOO-a što je uzrokovalo značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih stranaka na štetu tužitelja kao potrošača pa je navedena odredba ništetna i u smislu odredbe čl. 322. ZOO-a.

48. Odredbom čl. 323. ZOO-a propisano je da je u slučaju ništetnosti Ugovora svaka ugovorna strana dužna vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju takvog Ugovora, a ako to nije moguće ili se narav onoga što je ispunjeno protiv vraćanju, ima se dati odgovarajuća naknada u novcu, prema cijenama u vrijeme donošenja sudske odluke.

49. Isto tako plaćanje naknade za obradu kreditnog zahtjeva prouzročuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača jer se o toj naknadi nije pojedinačno pregovaralo.

50. Nadalje, čl. 3. Direktive vijeća 93/13 EEZ od 05.04.2003. se jednako kao i u ZZP/03 definira pojam nepoštene ugovorne odredbe pri čemu se uz taj čl.- 3. nalazi i prilog koji sadrži indikativan i netaksativni popis odredbi koje se mogu smatrati nepoštenim, a među njima je i neopozivo obvezivanje potrošača na odredbe s kojima nije imao stvarne mogućnosti upoznati se prije sklapanja Ugovora, a tužitelj ovdje nije imao stvarne mogućnosti s obzirom da mu nije bilo objašnjeno na koji točno način će se utvrditi visina ulazne naknade, a tuženik je tužitelju u konkretnom slučaju naplatio tu naknadu.

51. Dakle, u situaciji kada se o utuženim ugovornim odredbama nije pojedinačno pregovaralo jer je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca, te zbog toga tužitelj kao potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, već je tuženiku dano da jednostrano svojom odlukom utvrđuje visine tih naknada, time je tuženik postupio suprotno načelu savjesnosti i poštenja, a time je i prouzrokovana značajna neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, a zbog čega se predmetna odredba Ugovora o kreditu čl. 2. st. 4. ima smatrati nepoštenom u smislu čl. 81. st. 1. ZZP-a te slijedom toga i ništetnom temeljem odredbe čl. 87. st.1. Zakona o zaštiti potrošača, slijedom čega je valjalo odlučiti kao u točki I. izreke.

52. Visina tužbenog zahtjeva u zatraženom iznosu od 273,22 € kao i datum naplate te naknade na dan 29.09.2005. je među strankama neprijeporna.

53. Sukladno čl. 1111. ZOO-a sudsko utvrđenje ništetnosti odredbe ima za posljedicu ponovnu uspostavu pravne i činjenične situacije potrošača u kojoj bi se nalazio da takve ništetne odredbe nije bilo.

54. Utvrđenjem ugovorne odredbe ništetnom, potrošač stječe subjektivno pravo na restituciju svih neosnovano mu naplaćenih iznosa od trenutka sklapanja Ugovora, neovisno o tome kada je utvrđeno da je ugovorna odredba ništetna.

55. Naime, u ovoj pravnoj stvari tuženik je nedvojbeno nepošten od samog trenutka naplate, jer je upravo on odgovoran za ugovaranje ništetne odredbe i ta ista odredba je nametnuta potrošaču, bez mogućnosti pregovaranja i izmjene i temeljem takve nepoštene i ništetne odredbe tuženik je neosnovano naplatio novčani iznos.

56. Slijedom toga, odredbom čl. 1115. ZOO-a je propisano da kada se vraća ono što je stečeno bez osnove, moraju se vratiti i plodovi i platiti zatezne kamate i to ako je stjecatelj nepošten od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja Zahtjeva. Po shvaćanju ovog suda tuženik je nepošten od dana stjecanja, pa je slijedom toga dužan platiti zatezne kamate od dana stjecanja, tj. kako tužitelj traži od dana 30.09.2005. g.

57. Neosnovan je prigovor tuženika da je tužitelj previsoko odredio vrijednost predmeta spora s iznosom od 1.579,40 €, jer njegov zahtjev sadrži novčani iznos za isplatu svote od 273,22 € i sadrži deklaratorni zahtjev za utvrđenje ništetnosti ugovorne odredbe iz čega proizlazi da je vrijednost predmeta spora upravo vrijednost koju je tužitelj naznačio u tužbi, a sve sukladno odredbi čl. 40. st. 1. i 2. Zakona o parničnom postupku ("Narodne Novine" broj: 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11 (pročišćeni tekst) 25/13, 89/14 i 70/19, 80/22; 114/22; 155/23; 146/25; dalje u tekstu ZPP), radi čega vrijednost predmeta spora predstavlja novčani iznos kojega je tužitelj naznačio u tužbi.

58. Radi navedenog sud je tužitelju dosudio na ime naplaćene naknade za obradu zahtjeva i odobravanje kredita iznos od 273,22 € s zakonskim zateznim kamata tekućim od 30.09.2005.g. pa do isplate.

59. Odluka o kamatama temelji se na odredbi čl. 277. st. 1. ZOO-a, po stopi koja je određena Uredbom o visini stope zatezne kamate (NN 72/02), prema čl. 29. st. 2. ZOO-a i po Odluci o diskontnoj (eskontnoj) stopi HNB-a uvećano za 5 postotnih poena, te prema odredbi čl. 29. st. 2. i 8. Zakona o obveznim odnosima.

60. Parnični trošak će se odrediti primjenom Tbr. 52. st. 3. Tarife o nagradama i naknadi troška za rad odvjetnika (NN 138/23), a koja propisuje da kada sud odlučuje o nagradi troškova zastupanja na teret protivne strane primjenjuje tarifu i vrijednost boda koja je na snazi u vrijeme donošenja odluke o parničnom trošku.

61. Odluka o parničnom trošku temelji se na čl. 154. st. 1. ZPP-a, a sastoji se od troška sastava tužbe u iznosu od 100 bodova, troška sastava 1 podneska od 03.02.2005. u iznosu od 100 bodova i troška zastupanja na 3 ročišta (05.05.2025., 15.10.2025. i 31.08.2026.), svako po 100 bodova, a sve prema Tbr 7/1, Tbr 8/1, Tbr 9/1 i Tbr 46. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika. Vrijednost boda iznosi 2,00 € prema Tbr. 54. Odvjetničke tarife.

62. Zbrojeno parnični trošak tužitelja iznosi 500 bodova / 1.000,00 €.

63. Ovom iznosu pribrojen je trošak 25% PDV-a u iznosu od 250,00 €, troška sudske pristojbe na tužbu u iznosu od 53,09 €, troška sudske pristojbe na presudu u iznosu od 110,00 € temeljem Zakona o sudskim pristojbama, čime je tužitelju sveukupno dosuđen parnični trošak u iznosu od 1.413,09 €.

64. Sud je tužitelju dosudio kamatu na parnični trošak sukladno čl. 151. st. 3. ZPP-a.

65. Radi navedenog odlučeno je kao u točkama I.- III. izreke i u rješenju.

U Zagrebu, dana 31. kolovoza 2026. godine

Sutkinja
Jesenska Jurić Šojat

POUKA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka ima pravo žalbe u roku od 15 dana od dana primitka iste. Žalba se podnosi pisano putem ovog suda na Županijski sud.

Dostaviti:

- pun. tužitelja
- pun. tuženika

Broj zapisa: **9-3088c-5b1d8**

Kontrolni broj: **0ce73-4599f-1111d**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.